

indgået, og at det selvfølgelig må ske ved, at vi fører områder tilbage til naturen.

Og så er der partier, hvis holdning ligefrem går i retning af, at man siger – det var jo lige ved, at det kom frem i ramme alvor fra fru Gudrun Laub – at øget svineproduktion ligefrem er løsningen på vores miljøproblemer. Jamen det er ikke meget galt, at det næsten var det, fru Gudrun Laub kom til at sige, at bare vi kan få nogle flere store svinefarme, så går det fint med miljøet. Det er ikke meget langt fra, hvad fru Gudrun Laub sagde.

Jeg må indrømme, at det er et andet natursyn end det, som oppositionen har, at vi skal bare have nogle flere svinefarme, og at vi bare skal have dem udvidet, så går det glimrende.

Det er et offensivt standpunkt, det vil jeg medgive fru Gudrun Laub. Der er stil over det, i den forstand at man kan sige, at der ikke er smålig skelen til kendsgerninger og statistikker og nedsivning til grundvandet og jord, der synker sammen, fordi der bliver drænet for hårdt osv. Det er der ingen smålig skelen til, det er bare fremad, nogle flere svin ind i nogle flere stalde, og så går det fint, og på de marker, hvor gyllen spredes ud, kan fede gæs jo sidde og ernære sig ved græsset, der vælter op af jorden. Jeg tror, det var ministeren, der var inde på den tankegang, at hvis bare man kører løs på marken, så kommer gæssene, og hvad kan man mere ønske sig af naturen.

Jeg indrømmer, at det er et andet natursyn end det, jeg står for, det kan jeg ikke komme uden om, men det er jo godt at få det klargjort i en debat som denne her. Befolkningen får i hvert fald ved et kommende folketingsvalg en meget klar valgmulighed mellem to forskellige natursyn, det må jeg sige.

Så har der været nogle spørgsmål med hensyn til finansieringen. Hr. Dohrmann måtte jo i virkeligheden indrømme – selv om hr. Touborg jo ikke kunne få hr. Dohrmann til helt at svare på spørgsmålet, fornemmer jeg det sådan, at hr. Dohrmann i virkeligheden var tæt på at indrømme og faktisk også måtte indrømme – at Dansk Folkeparti også godt vil acceptere, at vi brugte penge på at rette op på de ulykker, som skete ved Skjern Å. Dermed har hr. Dohrmann jo dementeret sin egen indledning, for hr. Dohrmann begyndte med at sige, at det ikke kan være rigtigt, at staten først skal bruge nogle penge på dræning og så bagefter bruge nogle penge på at føre det tilbage.

Men det er altså rigtigt, det har vi faktisk gjort ved Skjern Å, og hr. Dohrmann accepterer, at det gjorde vi; det måtte vi gøre. Og det er helt præcis og lige nøjagtig, hvad vi foreslår at man også gør her for at rette op på de ulykker, som vi selv har et ansvar for, som staten selv har været med til at skabe ude i naturen.

Nu er det heldigvis sådan, at der er tid. Så vidt jeg har forstået, er den ansøgning om en ny udvidelse af svineproduktionen kørt fast på nuværende tidspunkt. Vi ved faktisk ikke, hvordan sagerne står, om ejeren vil være i stand til at køre en ny ansøgning frem. Derfor er der heldigvis tid til at få belyst mulighederne i den her sag, og det kan vi så kigge på i udvalget. Det betyder jo også, at det økonomiske spørgsmål måske ikke bliver så vældig stort, for det er slet ikke sikkert, at der er basis for en godkendelse af en udvidet svineproduktion.

Så skal jeg slutte med at sige lidt om EU's støtteordninger, for der har jo også været omtale af dem og af, hvilken betydning de kan få for de her sager. Nu er fødevarerministeren jo heldigvis også til stede, og så vil jeg bare sige, at jeg da håber, at når man nu laver den her omlægning af støtteordningerne, vil nogle af disse midler også kunne anvendes til at føre sådan nogle arealer her tilbage til natur.

Det er jo sådan i øjeblikket, at til det her område, som vi snakker om, gives der 2 mio. kr. om året i hektarstøtte efter de oplysninger, jeg råder over. Men den landbrugsbedrift, der ligger der, er kun i stand til at tilføre ejerne et årsnettooverskud på 800.000 kr. Det vil sige, at det offentlige yder 2 mio. kr., men at der kun kommer 800.000 kr. ud af det i den anden ende. Der er det jo samfundsøkonomisk svært at se det store perspektiv i det. Så kunne man jo sådan set lige så godt forhøre ejerne 800.000 kr. på forhånd, så ville man da spare 1,2 mio. kr. allerede ved overhovedet ikke at dyrke landbrug. Sådan er kendsgerningerne jo. Allerede ved ikke at dyrke landbrug ville de offentlige kasser kunne spare 1,2 mio. kr. om året.

Derfor var det jo måske hensigtsmæssigt, at man kiggede på, om man så ikke i hvert fald kunne bruge nogle af de støttemidler til at knytte nogle betingelser til, f.eks. at der så ikke skulle dyrkes på de arealer, hvor det ikke er hensigtsmæssigt, men at de så kunne overgå til naturen til genskabelse af sø og naturarealer.

Det er bare til fødevarerministerens overvejelse, når hun nu alligevel er her og står foran disse vanskelige landbrugsforhandlinger.